

**Dărâmați acest templu și în trei zile îl voi învia! –
comentariu evanghelic al Pr. Alberto Maggi OSM**

In 2,13-25

13 Paștele iudeilor era aproape, iar Isus a urcat la Ierusalim. **14** Și a găsit în templu vânzătorii de boi, de oi și de porumbei și pe schimbătorii de bani șezând [acolo]. **15** Făcând un bici din funii, i-a alungat pe toți din templu, la fel ca și oile și boii; a împrăștiat monedele schimbătorilor de bani și a răsturnat mesele, **16** iar celor care vindeau porumbei le-a zis: „Luați acestea de aici! Nu faceți casa Tatălui meu casă de negustorie”. **17** Discipolii lui și-au adus aminte că fusese scris: *Zelul pentru casa ta mă mistuie*. **18** Așadar, l-au întrebat iudeii și i-au zis: „Ce semn ne arăți că ai dreptul să faci acestea?” **19** Isus le-a răspuns: „Dărâmați acest templu și în trei zile îl voi ridica!” **20** Așadar, i-au zis iudeii: „Acest templu a fost construit în patruzeci și șase de ani și tu în trei zile îl vei ridica?” **21** Însă el vorbea despre templul trupului său. **22** Deci, când a înviat din morți, discipolii lui și-au amintit că a spus aceasta și au crezut în Scriptură și în cuvântul pe care îl spusese Isus. **23** Pe când era în Ierusalim, la sărbătoarea Paștelui, mulți, văzând semnele pe care le făcea, au crezut în numele lui. **24** Dar Isus nu se încredea în ei pentru că el îi cunoștea pe toți. **25** Și nu avea nevoie ca cineva să aducă mărturie despre om, pentru că el cunoștea ce era în om.

Analiza complectă a pericopei în care sunt alungați negustorii din templu din evanghelia lui Ioan, capitoul 2, versetele 13-25, a fost făcută pe 11 martie 2012. De data aceasta mă gândeam să analizăm motivul profund a gestului lui Isus din templul din Ierusalim.

Acel motiv care în pasajul evanghelic apare în versetul 21, după replica iudeilor, adică a autorităților religioase, care întreabă: **Acest templu a fost construit în patruzeci și șase de ani și tu în trei zile îl vei ridica?**

Evanghelistul comentează: **Însă el vorbea despre templul trupului său.** Acesta este motivul de fond a întregii acțiuni a lui Isus. Comentariul evanghelistului, într-o cultură care prin influența filozofiei grecești vedea corpul ca pe o închisoare a sufletului, sau chiar ca pe un mormânt a sufletului, declarația evanghelistului este explozivă. **El vorbea despre templul trupului său.**

Corpul lui Isus, precum corpul fiecărei persoane, corpul fiecărui creștin, nu este o închisoare unde sufletul stă în suferință cu dorința de a se reîntoarce la Dumnezeu. Din păcate aceasta este o concepție care a influențat chiar și o anumită spiritualitate creștină, așadar prin disprețul întregului corp, și tot ceea ce privește funcțiile sale, manifestările corporale, se consideră ca și cum ar fi negative. În schimb aici evanghelistul aici declară că corpul este un sactuariu.

În evanghelia sa Ioan, la sfârșitul prologului declară că pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut, numai Fiul l-a revelat și această nouă revelație pe care Isus o face despre Dumnezeu este că El a venit să propună și să aducă o nouă relație între Dumnezeu și oameni care face să dispară toate instituțiile Vechiului Testament, cele importante. Și printre acestea cea mai importantă era templul, sactuariul lui Dumnezeu, unde cei care credeau trebuiau să meargă și să facă oferte lui Dumnezeu, unui Dumnezeu care absorbea energiile oamenilor.

Ei bine Isus, elimină templul, schimbă concepția de sactuaru. Nu mai este nevoie pentru om să meargă spre templu, unde nu toți puteau să intre. Erau determinate condiții, iar unii erau excluși. Dar Dumnezeu lui Isus nu este un Dumnezeu care cere, ci un Dumnezeu care oferă; nu este un Dumnezeu care absoarbe energiile oamenilor, ci un Dumnezeu care le comunică ale Sale.

Dumnezeul lui Isus este un Dumnezeu care cere fiecărui credincios, fiecărei persoane, să fie primit în viața sa pentru a se uni cu el și a dilata capacitatea sa de iubire în modul de a face fiecare persoană și fiecare comunitate, unicul sactuar adevărat din care se iradiază și se manifestă iubirea, iertarea și îndurarea lui Dumnezeu. La acest sactuar persoanele nu trebuie să meargă, ci sactuarul este omul viu care merge spre ei. Și merge spre cine? Spre cei marginalizați, spre cei excluși.

Și evangelistul Ioan deja din primele rânduri a pericopei aduce la împlinire această nouă senzațională, extraordinară revelație a lui Dumnezeu, un Dumnezeu care nu este departe de oameni, un Dumnezeu care le este chiar intim. În capitolul 14 la versetul 23 Isus declară: **Dacă cineva mă iubește, va păzi cuvântul meu; Tatăl meu îl va iubi și vom veni la el și ne vom face locuință la el.**

Om, creștinul devine locuința lui Dumnezeu. Aceasta afirmație a lui Isus nu este o promisiune după moarte, ci răspunsul Tatălui la comportamentul obținut în această viață. Cine orientează viața proprie spre binele și prosperitatea altora, Tatăl vine să locuiască la această persoană. În Exod Dumnezeu a pus locuința sa într-un cort din mijlocul poporului și mergea cu el conducându-l spre libertate. Apoi Dumnezeu este ca și sechestrat de casta sacerdotală, de instituția religioasă, și legat într-un templu unde nu toți aveau posibilitatea de a intra și mai ales era permisă intrarea doar respectând determinate condiții și determinate ceremonii.

Ei bine cu Isus Dumnezeu a abandonat templul, și precum scrie Ioan în prologul său, a pus cortul Său între noi, în noi. Și a început un nou exod unde fiecare discipol a lui Cristos devine locuința lui Dumnezeu. Omul a sacralizat pe Dumnezeu, dar acum Dumnezeu sacralizează omul prin comunicarea Spiritului Său. Viziunea și înțelegerea acestei expresii schimbă complect raportul cu Dumnezeu și cu ceilalți. Aceasta înseamnă că nu există locuri sacre în afara omului. Sacralizarea omului desacralizează tot ceea ce înainte era conceput ca sacru.

Deci Dumnezeu nu mai este o realitate externă omului și departe de el, ci interior. Și are un nume. Iar acest nume este ”**Tată**”. Și, în timp ce relația cu Dumnezeu avea nevoie de mediatori, intimitatea cu Tatăl face medierile superflue. Dumnezeu cerea sacerdoților să-l venereze, Tatăl cere fiilor să i se asemene.

Când omul înțelegea toate acestea, se schimbă raportul cu Dumnezeu, înțelege că Dumnezeu nu cere ca omul să trăiască pentru El, ci să trăiască cu El, să fie precum El.

Deci cu Dumnezeu omul nu mai trăiește pentru Dumnezeu, ci trăiește cu Dumnezeu și precum Dumnezeu. A trăi precum Dumnezeu înseamnă a face din viața proprie un dar, o iubire totală. Acesta va fi apoi unica poruncă pe care Isus o transmite. Împlinind aceasta omul experimentează că adeziunea la Dumnezeu nu-l diminuează, ci îl face să crească. Și omul experimentează ce înseamnă să fie sactuaru lui Dumnezeu. Apoi Sfântul Paul dezvoltă această idee în scrisoarea către Corinteni și va spune: **Nu știți că sunteți sactuarul lui Dumnezeu?**